

عنوان مقاله:

سیر هنر کاشیکاری در ایران و دلایل افول آن

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی عمران، معماری و توسعه پایدار شهری (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسندگان:

عباس علیپور - دکترای تخصصی برنامه ریزی جغرافیایی روستایی عضو هیئت علمی مرکز تحقیقات کشاورزی و منابع طبیعی

علی رزاقیان - دانشجوی - کارشناسی ارشد معماری

خلاصه مقاله:

این تحقیق قصد بر شناخت هنر کاشی کاری در دوره های مختلف و چگونگی روی کار آمدن این هنر ارزشمند را دارد و اینکه در دوره های مختلف چگونه مورد استفاده قرار می گرفته است. تزیینات معماری توسط ایرانیان، عمده ترین تکامل هنرپرا یافته است. مبتکران و طراحان، سطوح صاف خاص بناهای ایرانی را زمینه مساعدی برای تغذیه نقوش فراوانی که بیننده را در مقابل دنیای وسیعی از تزیینات قرار می دهد، یافتند. در معماری دوره اسلامی، تزیینات بنا به زودی چنان اوج گرفت که نقوش تزیینی در واحدهای مستقل زینت بخش نمای خارجی و در پاره ای از موارد بدون کوچکترین سازشی با استخوان بندی اصلی ساختمان ظاهر گردید. بعد از آجرکاری و گچبری، بعد از حدود سال 010 ه.ق و در دوره سلجوقی، کاشی کاری نقش آفرین بناهای ایرانی شد و پیوسته نیز هنری خاص ایرانیان باقی ماند. همچنان که رواج آن در سایر سرزمین ها نیز، توسط هنرمندان ایرانی بوده که این هنر را با خود به ممالک دیگر بردند و سپس به مرور زمان شیوه های متفاوت و خاص هر دوره و سرزمینی را به خود گرفت.

کلمات کلیدی:

کاشیکاری، معرق، معقلی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/273468>

